

INTERN UFO - SVERIGE INFORMATION

UTGES AV RIKSORGANISATIONEN UFO - SVERIGE,

REDAKTIONENS ADRESS: Bo ROSLIND

VÄSTMANNÄVÄGEN 2A, 734 00 HALLSTAHAMMAR

REDAKTIONENS TELEFON: 0220 - 11578

UTKOMMER 8 GÅNGER PER ÅR. PRENUMERATION 40 KRONOR FÖR
KALENDERÅR GENOM INBETALNING AV BELOPPET TILL POSTGIRO-
KONTO: 11 16 52 - 4, HALLSTAHAMMARS UFO-FÖRENING

SEMESTERTIDER!

Alla behöver vi koppla av en smula ibland och ta semester. Så även vi, vilket gör att detta nummer av tidningen utkommer något försenat. När det nu ändå är semester, så varför inte passa på att besöka UFO-utställningen i Köping, om ni utav en händelse skulle ha vägarna förbi? Den är öppen alla dagar mellan 12 och 17, under Juni, Juli Och Augusti. I övrigt skall ni ha en trevlig sommar med sol och sköna bad och vad därtill hör.

Trevlig sommar önskar vi
på redaktionen

LEVANDE MÄTARE AV FÖRORENING

Nilgäddan sänder ut små elektriska impulser med en frekvens av 400 till 800 per minut när de är friska. I Göppingen i Västtyskland experimenterar man med dessa fiskar för att kunna använda dem till att kunna avgöra när stadens vattenförråd blir förorenat. Vattnet i staden flyter igenom tankar som innehåller fisken. Elektroder i dessa tankar registrerar fiskarnas impulser. Färre signaler betyder att de håller på att bli sjuka. Tidskriften "New Scientist" rapporterar: "Om antalet impulser sjunker under en kritisk punkt, går ett larm, och vattenströmmen till staden kan stoppas tills man tagit itu med orsaken till problemet". Sötvattensfiskar som tidigare använts för detta syfte behövde varje dag inspekteras och utfodras, medan nilgäddan bara behöver få mat en gång i veckan och inspektionen utförs på elektronisk väg.

Bosse

STÖDFONDENS POSTGIRO

23 90 52 - 4

NY SIGNAL FRÅN RYMDEN!

I tre år har civilingenjör Werner Donne med speciella fotoceller fångat upp verkningarna av en hittills okänd naturkraft. Den uppträder rytmiskt med höjdpunkter vår och höst, och kan misstänkas påverka allt levande...

Varför groer potatis i mörker?

Varför är blodpropp vanligare vissa månader?

Varför blir vi olustiga vid lågtryck?

Varför blev det istider?

Finns det verkligen tankeöverföring?

KANSKE FINNS SVARET I INGENJÖR WERNER DONNES MÄRKLIGA APPARATER.

Vad är det som sätter igång potatisen, så att den börjar gro i en mörk källare med konstant temperatur?

Varför är blodpropp och hjärtinfarkt vanligare i vissa månader än i andra?

Vad är den djupare orsaken bakom istiderna?

Hur kan det komma sig att människor som befinner sig på olika ort plötsligt kan erfara en känsla som får dem att tro på tankeöverföring?

Vad är det som gör att slam och sand sjunker till botten i sjöar och hav (sedimenterar, säger geologerna) enligt ett mönster som varierar på ett närmast oförklarligt sätt?

Hur kommer det sig att ett vanligt blodprov, som mäter den hastighet med vilken blodet koagulerar slår slint vissa dagar - och gör det samtidigt i laboratorier på mer än tusen kilometers avstånd från varandra?

Varför kulminerar självmorden under våren och de normala dödsfallen (i länder där man undersökt frekvensen månadsvis) under januari till mars? Och varför blir så många människor olustiga, en del rent av sjuka, när lågtryckets centrum passerar på nära håll?

Ny naturkraft

Frågorna är många och olikartade. Istiden kan tyckas långt avlägsen från blodprov och sedimentation i sjöar, men här finns en gemensam faktor, och det är olika ämnens förmåga att suga till sig vätskor eller gaser, den s.k adsorptionsförmågan. Vad man nu frågar sig är om det i naturen finns någon kraft, hittills okänd, som utlöser denna väldiga variation av fenomen.

Det är möjligt att svaret på den frågan inte är så avlägset. Och om svaret är ja, är det ingenting mindre än en världssensation - skapad av en misslyckad fotocell, som undgick ödet att bli bortslängd på det instrumentföretag i Stockholm där den framställdes. Misslyckad fotocell - utan jämförelser i övrigt kan det vara värt att erinra om äpplet som fick Newton på tyngdkraftstankar, mögelsvamparna som flög in genom Alexander Flemmings fönster och drev fram upptäckten av penicillinet och uranklumpen som professor Becquerel så oförsiktigt gick omkring med i västfickan under föreläsningar: såret i midjehöjd berättade något om radioaktivitetens biologiska effekt, idag utnyttjad som strålbehandling.

Det var i januari 1966 som en av forskarna vid LKB-produkter i Solna, civilingenjör Werner Donne, kontrollerade den fotocell med platinaelektroder som var avsedd för ett ljusmätningssinstrument. Fotocellen ser ut som ett radiorör men är ljuskänslig och används därför till sådana små underverk som vi dagligen upplever när rulltrappan sätter igång eller varuhusets glas-

dörr flyger upp. En ljusstråle bryts, när vi passerar, och impulsen vidarebefordras till maskineriet. I mätinstrument fungerar fotocellen exempelvis som avläsare av prover, då den reagerar för lösningens färg. Det var just för ett sådant kolorimetriskt instrument ingenjör Donne hade tänkt sig den fotocell som så småningom skulle öppna dörren till en ny värld för sin upphovsman.

Jakt på spöken

"Jag började mäta vid gränsen till det ultravioletta våglängdsområdet, just där de ultravioletta strålarna börjar absorberas i luften. Men det gick inte bra. Fotocellen var ostabil, kanske beroende på att röret inte hade blivit ordentligt evakuerat på luft. Eller kunde den bristande stabiliteten ha med luften i olika delar av rummet att göra? Jag flyttade apparaturen, men det hjälpte inte. Jag trodde att jag jagade "spöken". När jag kopplade fotocellen till en skrivare, som ritat kurvor, blev kurvorna så egendomliga, jämna och vackra så jag beslöt mig för att låta den fortsätta arbeta."

Ingenjör Donne jämförde sina kurvor med tidningarnas väderlekskartor i hopp om att finna ett samband, men det gav inget. Månad efter månad gick och en mindre uthållig man skulle säkert ha slängt en fotocell som inte gjorde annat än ritade rytmiska kurvor. Men i augusti hände det något.

"Plötsligt en dag blev utslaget mycket kraftigt. När jag jämförde med väderlekskartan fann jag att ett djupt lågtryck passerat rätt över Stockholm. Sedan märkte jag att varje gång lågtrycket passerade på nära håll blev utslaget mer eller mindre kraftigt, och av någon anledning var utslagen kraftigare i augusti än i någon annan månad."

Nu började fotocellen bli intressant.

Ingenjör Donne är 55 år gammal, född av estniska föräldrar i Ryssland, utbildad vid institutet för optik i Leningrad av den berömde professor Lennik och kam till Sverige under kriget. Som specialist på optiska system samarbetade han bl.a med flera svenska läkare för att få fram kameror som tog bilder inne i kroppen. De senaste åren har han ställt sin sakkunskap till fotografen Lennart Nilssons förfogande - han är mannen bakom det linssystem som möjliggjort de fantastiska bildsviter av hjärta och blodkärl, tagna inifrån med skärpeljud från ett par millimeter till oändligheten.

Idag arbetar Werner Donne vid LKB-produkter, ett företag som började med att bygga cyklotroner och som nu koncentrerar sig på biokemisk och medicinsk apparatur.

Smuts på rätt plats

Det hade varit naturligt om Donne hade kasserat den instabila fotocellen när den visade sig olämplig för sina syften. Man brukar göra det - med hänvisning till "smuts i röret" eller något annat, även om, som Donne säger, smuts inte är något än saker som kommit på fel plats. Det återstår bara att bedöma vad som är rätt plats, och i det här fallet tycks "smutset" dvs luftmolekyler eller andra föroreningar i vakuumröret - ha hamnat på rätt plats.

"Jag har aldrig tidigare intresserat mig för fenomen av det här slaget. Snarare har jag varit skeptisk. Men jag letade efter litteratur på området och hittade bland nyutkommen rysk litteratur en bok översatt från italienska skriven av Giorgio Piccardi, professor i fysikalisk kemi vid universitetet i Florens. "KEMISK BINDNING OM MEDICINSK KLIMATOLOGI".

Piccardi intresserade sig för en sak, och det var hur utfällningen av ett organiskt ämne i en kemisk lösning eventuellt påverkas av olika krafter. Han använde vismutoxyklorid, en förening av vismut, klor och syre

och under nio år gjorde denne träge vetenskapsman tiotusentals undersökningar. Utfällningen kan ske snabbare eller långsammare, och Piccardi fann ett egendomligt och oförklarligt mönster för det som hände i hans provrör: dels en årlig rytm, dels en rytm i elvaårscykler. Det var ett maximum varje februari månad, och under elvaårscykeln sammanföll förändringarna med maximum och minimum för solfläckarna, dessa fenomen på solens yta som orsakar störningar både i radiovågor och järnvägarnas signalsystem."

När Donne jämförde sina resultat med Piccardis fann han till sin häpnad att fotocellen gjorde sina starkaste utslag i februari. Men det s.k. Piccardifenomenet är inte någon kuriositet hos vismutlösningar med parallell i utslagen hos en fotocell. Många forskare med intresse för hur naturkrafterna påverkar levande organismer har undersökt fenomenet, och när japanska försök visade att koagulationshastigheten hos kaninblod varierar efter samma mönster som Piccardis vismutoxyklorid stod det klart att man kommit en viktig medicinsk faktor på spåren.

Chefen för den biometerologiska forskningsavdelningen vid Leidens universitet i Holland. SW Tromp, som samlat en mängd vetenskapliga fakta inom området väder och hälsa till ett slags biometeorologisk bibel, säger att Piccardis iaktagelser så småningom kan ge oss nyckeln till förståelsen av de årliga variationerna i blodets fysikalisk-kemiska egenskaper hos stora befolkningsgrupper. När Tromp själv undersökte dödligheten vid blodpropp i hjärtats kranskärl och infarkt i hjärtmuskeln fann han att de flesta avled i januari-februari de kallaste av årets månader men också de månader då värdena för blodets "sänka" är lågt. I klartext betyder detta att blodproppsbildningen har högsäsong under januari och februari. Andra forskare har visat att den tid blodkropparna behöver för att klumpa ihop sig, koagulera, är kortare när kalla och varma fronter passerar - dödsfallen i blodpropp ökar också mycket riktigt vid våldsamma kastningar i väderleken.

Sjuk av lågtryck

Vad man kan förvåna sig över är att svensk medicinsk forskning visar så lite intresse för naturkrafternas spel med vår hälsa. Reumatikerläkarna erkänner ett samband med kallfronten och värkande knän, men i övrigt torde det mest vara läkarna på brännskadekliniker som haft anledning att syssla med naturfenomen som sjukdomsorsaker: blixtnedslag och solbränna. De djupare sammanhangen mellan klimatfaktorer och fysiologiska reaktioner engagerar framförallt tyskar, holländare och italienare, trots att Sverige, med sitt perfekta läge under eviga lågtrycksbanor, borde vara experimentfältet framför andra. I Tyskland har denna forskning bl.a. lett till att kirurgerna undviker operation när det är föhnvind från Alperna. Den varma och torra föhnvinden, eller de krafter som den orsakas av, har visat sig öka dödsrisken.

De kurvor som fotocellen i ingenjör Donnes laboratorium tecknar överensstämmer med Piccardifenomenet. När Donne upptäckte detta utvidgade han sina experiment. Han gjorde nya, "misslyckade" fotoceller, av vilka han placerade en i sin bostad i Örby. Därmed fick han en något ökad täckning geografiskt. Men framför allt koncentrerade han sig på adsorptionsundersökningar. I en timglasliknande glaskolv inneslöt han kol och gasformig koltetraklorid: när adsorptionen försämrades gick gasen över i den tomma halvan och kolven och vägde ned den, när adsorptionen förbättrades sögs gasen fast vid kolpartiklarna och vägde ned den halvan. Eftersom kolven är kopplad till en skrivare, kan gasens vandringar från den ena sidan till den andra avläsas på en kurva och man får ett grepp över adsorptionsförmågens variationer. I en annan glaskolv lät Donne kiselgel och vatten beskriva samma fenomen.

I ett par år har nu fotocellen och kolvarna med kol och kiselgel ritat kurvor. Sakta men säkert har ingenjör Donne kunnat ringa in den okända signalen från rymden, skilja den från andra fenomen, låta den framträda ur töcknet. Men han vet inte vad den nya naturkraften är - den

svarar inte mot något signalament, även om den av vissa tecken att döma tycks ligga temperaturen närmast (kvicksilver och andra mätmetoder för temperatur är dock helt stumma inför den nya kraften. De reagerar inte.) Signalamentet som det ser ut idag, sedan fenomenet meddelat sig via den Donneska fotocellen i snart tre år lyder så här:

Fenomenet påverkar fotocellen starkast under två perioder: 1) februari, mars, april och 2) augusti, september, oktober.

Fenomenet ger särskilt starka utslag när lågtryck passerar nära försöksplatsen och när vissa högt gående moln avskärmar solen (och strålarna bryts mot molnkanten).

Fenomenet påverkar adsorptionsförmågan i ett slutet glaströr. När gasen lyfter från ytan på de fasta ämnena och adsorptionsförmågan följaktligen minskar, visar fotocellen samtidigt sjunkande kurva. När adsorptionsförmågan ökar går fotoceklens kurva uppåt.

Mätningarna av fenomenet påverkas inte av elektricitet, värme, ljus, röntgen eller radioaktiv strålning från rymden, inte av lufttrycket och inte av blixten (som händelsevis slog ner i Bällstahuset 13 juli 1966: "Apparaturen lät inte skrämra sig", säger Donne) och inte av magnetism.

Det behövdes ett fel....

För en lekman kan det verka egendomligt att en naturkraft skulle undgå upptäckt så länge i en tid som så kraftigt domineras av naturvetenskaplig forskning. Senast 1957, under det geofysiska året, satsade både öst och väst alla resurser på att utforska strålningsfenomen av olika slag, och framför allt de amerikanska satellitprogrammen har därefter ökat vår kännedom om dem. Men det finns en förklaring: man ser vad man vill se. Under 1800-talet dominerades tänkandet av ångkraften, under vårt århundrande av kärnfysiken. Vi har utomordentliga instrument för att mäta vissa saker, och en medicinsk forskare som Tromp förklarar gärna fysiologiska fenomenen med hjälp av elektriska och magnetiska förhållanden.

Det kan behövas att något går på tok med ett instrument - och att någon med ett öppet sinne observerar det - för att man ska få en puff i annan riktning.

Vad kan det vara som ingenjör Donnes fotoceller fångat upp? Själv undviker han gissningar, eftersom de binder tanken. Man kan fastna i något, som man sedan ogärna överger när fakta vill tvinga en till det. Donne vet bara att han har fotoceller som är olika känsliga vid olika tillfällen och att dessa tillfällen är bundna till årstider och till lågtryck. Det som händer i fotocellens och glaskolvarnas slutna rör är en kemisk reaktion, utlöst av en signal från rymden. Kanske bildas det ett skikt på elektroderna i fotocellen när adsorptionsförmågan ökar, ett skikt som tunnas ut och försvinner när den minskar? Om det är så, måste fenomenet även uppträda på andra håll i naturen, och det är där som Piccardi kommer in och ökar intresset. Det som nu närmast lockar Donne är att under laboratiemässiga, kontrollerade förhållanden studera variationerna i djurs aktivitet ställda mot fotocellens kurvor.

Men en arbetshypotes måste man ha, och det var efter en serie plötsliga utslag dag efter dag klockan åtta på kvällen som ingenjör Donne för två år sedan började misstänka att jorden passerade genom ett osynligt stoftmoln och att detta stoftmoln utsände något som påverkade fotocellerna. Kometen är ett exempel på sådana moln, och jorden har många gånger i historisk tid passerat genom kometsvansar "utan att något hänt". Meteorsvärmar och interstellära gasmoln - d.v.s de enorma moln av gaser och stoftpartiklar som antas utgöra grundmaterial till nya stjärnor - är andra möjligheter.

"Det blev plötsliga hopp i kurvan med 24 timmars mellanrum, vilket betyder att känsligheten hos fotocellen plötsligt ökade, säger Donne. Jag kunde utesluta inverkan av någon stjärna, däremot tyder plötsligheten i reaktionen på att jorden passerade genom något skarpt avgränsat moln som

stod stilla i rymden. Sådana moln kan antas bestå av materia eller anti-materia, och de slutsatser man skulle kunna dra av periodiciteten i fotocellens reaktioner är att jordaxelns lutning vår och höst har något med saken att göra. Under dessa perioder har norra halvklotet en position som - om vi antar att det rör sig om passage genom stoftmoln i rymden - är mera utsatt för påverkan än andra delar av jorden. Det faktum att "stjärnfallen", meteoritskurarna, är vanligast i augusti-oktober är av intresse. Om ett sådant moln befinner sig inom solsystemet, roterar det i en bana runt solen, och är det galaktiskt, styrs det av andra lagar.

Telepati. "sjätte sinnet"

Vi vet att den nya signalen från rymden påverkar adsorptionsförmågan. Det är ett förhållande som har stor räckvidd, och därmed är vi framme vid de tänkbara svaren på frågorna i artikelns början.

Förändring i adsorptionsförmågan kan vara en av de signaler som att det är tid att börja gro eller väcker björnen i idet. Det berör allt som har med sedimentering eller utfällning att göra: blodets koagulation, polymeriseringsprocesser i plastindustrin, flotationsprocesser vid järnframställning, avlagringar i sjöar och på havsbotten.

Istiderna: signalen från rymden är verksam vid lågtryck. Adsorptionsförmågan ökar, det regnar. När lågtrycken från Island ligger i en bana ned mot södra Europa blir det kallt och ruggigt i Skandinavien. Snö reflekterar solljuset, sänker temperaturen. En istid kan tänkas uppkomma genom att lågtrycken under hundratals eller tusentals år följer en sådan sydlig bana.

Telepati, "sjätte sinnet": Jag kände på mig att farfar dog i just det ögonblicket, säger någon. Det kan verka övernaturligt, men det behöver inte betyda något annat än att sagesmannen och hans farfar samtidigt utsattes för påverkan av samma signal från rymden. Man vet att blodets koagulationshastighet undergår rytmiska förändringar, som av olika forskare sammanställs med förändringar i miljön. Sådana förändringar kan tänkas döda den ene medan den andre upplever en olustkänsla. När han sedan får underrättelse om dödsfallet och sammanställer det med sin olustkänsla tolkar han det som tankeöverföring.

Vad finns det för "föroreningar" i fotocellen? Det vore enkelt att ta reda på det om ingenjör Donne följer det råd han fick av några kolleger vid en kongress i Paris då fotocellen kom på tal: "Slå sönder den och analysera innehållet i en gaskromatograf". Men det ville han inte. Visserligen har Donne lyckats göra nya fotoceller med egenskaper som liknar den förstas, men fortfarande är den första också den bästa. Skapad av slumpen - och med vilka konsekvenser.

KÄLLA: Vecko Journalen Nr 28. 12 juli 1968.

ORGANISMER MOT KOLOXID

Mikroorganismer som kan användas vid bekämpning av luftföroreningar har isolerats av forskare vid Institutet för mikrobiologi, som tillhör Sovjetunionens Vetenskapsakademi.

Mikroorganismerna förekommer i naturen och absorberar koloxid som en del av sin livsfunktion. Absorptionen går långsamt, men forskarna arbetar på en metod att intensifiera processen på konstlad väg.

Ny Teknik nr 1/78

HUR MAN IDENTIFIERAR UFOs

Det har länge funnits behov av en vägledning då man vill identifiera olika former av UFOs. All tidsödande korrespondans med försvarsstaben kommer i fortsättningen att bli onödig i och med frisläppandet av följande guide, som sammanställts utan medverkan av flygvapnet eller FOAs expertis.

Hallucination: Igenkännes på dess karaktäristiska färgskiftningar. Ett mystiskt surrande ljud åtföljer den. Marken kan vara bränd flera veckor efter det att hallucinationen har lyft.

Hägring: Exploderar ofta med ett fruktansvärt oljud och krossar fönster.

Jetplan: Dessa objekt är ganska påtagliga och misstolkas sällan för interplanetariska farkoster. Jetplan kan ändra form, göra sig genomskinliga, materialiseras eller dematerialiseras. De varierar i storlek från två fot till storleken av en oceanångare.

Planeten Venus: Ett av de fenomen som misstolkas mest och tros vara raketer eller flygande tefat. När jetplan jagar fenomenet är det slutet på jakten.

Skyhook Ballong: Omkring 300-500 fot bred. Färdas med fantastisk hastighet och ses ofta i samband med andra ballonger. Släpper ibland ut mindre ballonger. Alltid förnekad av forskare, som säger att ingen ballong sänts upp.

Spindelnät: Visar sig på radar som snabbvärliga skivor. Dessa oskyldiga objekt är orsak till mycket förtret bland flygvapnets piloter, som sänts upp för att jaga dem. När det genskjuets brukar i regel spindelnätet dyka mot planet och skrämma piloten från vettet. Ibland ändrar det kurs just före en kollision - ibland inte.

Såpbubbla: Detta objekt släpper ut föremål beskrivna som stanniol, papper, stora isblock och andra banaliteter. Föremålen upplöses innan de hunnit undersökas. Människolika figurer har observerats inuti dessa såpbubblor.

Temperaturinversion: Orsakas av mötet mellan varm och kall luft. Karaktäristisk är dess soliditet då flygplan försöker flyga genom den. Mycket litet är känt om dessa märkliga temperaturomslag, eftersom piloterna vanligen förintas innan de hinner rådfråga flygvapnets experter.

Källa: Brevoirkelns medlemsblad nr. 93/1973

H.E./S.A.T.

BRRR SÅ KALLT -MINUS 10 NILSSON-GRADER!

Vindstill	0°	-10°	-20°	-30°
5 m/s	— 8	— 21	— 34	— 46
10 m/s	— 15	— 30	— 44	— 59
15 m/s	— 18	— 34	— 49	— 65
20 m/s	— 19	— 36	— 52	— 67

Tabellen visar skillnaden mellan den temperatur som människan upplever när det blåser och vad en Celsius-termometer visar. Blåser det så lite som 10 m/s och det är 0-gradigt, är det i själva verket hela 15 minusgrader!

■ Han var en riktig rackare till gubbe — gamle Anders Celsius! I 250 år har han lurat oss med sin termometer.

Vi har litat blint på hans termometrar och så har vi klätt oss fel och fått frysa. När termometern visar på 0 grader har det ibland i verkligheten varit minus 19 grader eller lika kallt som en högvinterdag i Norrbotten — på grund av 20 sekunders bläst och fuktighet.

Men det har Celsius-termometern struntat blankt i.

Den som nu gjort att gamle gubben Celsius kan gå och dra något gammalt över sig är Bruno Nilsson i Finnorsfallet mitt i Västerbotten.

Han är teknologie doktor och dessutom chef för geotekniska avdelningen på det stora gruvbolaget Boliden.

Bruno Nilsson är född och uppvuxen i det torra inlandsklimatet i Boden i Norrbotten. Sedan han tagit studenten i Boden fortsatte han att plugga på Chalmers tekniska högskola i Göteborg.

När Bruno kom till Göteborg upptäckte han att han frös jämt trots att det oftast var plusgrader på vintern. Han förstod att det var snällblåsten och den fuktiga luften som gjorde att han frös mer i sydliga Göteborg än vad han gjort i Boden.

För ett par år sedan började han återigen fundera på det här med förhållandet mellan temperatur, bläst och luftfukt.

Och eftersom han var elek-

troingenjör så konstruerade han en elektronisk termometer som också kan känna av vind och luftfuktighet.

Hemligheten bakom doktor Nilssons termometer, som nu är patentskyddad över hela världen, är följande:

En känselkropp placeras utomhus. Den värms på elektronisk väg upp till 37 grader, samma temperatur som människokroppen.

När det blåser, eller är fuktigt, kyls känselkroppen av mer än när det är vindstill och torrt.

Inomhus finns sedan en mätare som registrerar hur mycket ström som behövs för att hålla känselkroppen vid 37 grader.

Så även om Celsius-termometern visar på 0 grader när det blåser 10 meter i sekunden, så visar Nilsson-termometern på minus 15 grader.

Nilsson-termometern presenterades i en teknisk tidskrift för en tid sedan. Och sedan dess har cheferna på stora firmor vallfärdat till den gula kåken i Finnorsfallet för att få köpa tillverkningsrätten till Nilsson-termometern.

Men Bruno skyndar långsamt. Han har ännu inte tecknat kontrakt med någon.

Hans fru Birgitta sitter hemma i köket och tillverkar Nilsson-termometrar för hand. De går åt som smör i solsken.

Det är ingen tvekan om att Nilsson-termometern kommer att finnas i de flesta svenska hem inom tio år.

En lustig(?) berättelse om språkproblem

Nedanstående historia har, finner S&G:s allvarsmän, en viss burlesk lustighet. Vi har, för säkerhets skull och för att själva ha ryggen fri, underställt berättelsen representanter för såväl adel och präster som borgare och bönder och fått deras medgivande (i ett fall något tveksamt) att avtrycka historien, förhoppningsvis till våra läsarens förförande. Eller irritation. Allt beror ju på i vilket morgonhumör läsaren befinner sig!

En engelsk dam ämnade tillbringa sin semester i Sydtykland och skrev därför till läraren i en liten by och bad honom hjälpa henne med ett bra inackorderingsrum. Efter en tid kom hon ihåg att hon glömt fråga om det fanns W.C. på stället ifråga och skickade därför ett nytt brev. Läraren, vars kunskaper i engelska var rätt bristfälliga, hade varken sett eller hört talas om denna förkortning, utan fick vända sig till prästen för att få råd. Denne grubblade länge och väl, men då han fick höra att damen ifråga var i sextioårsåldern, utgick han ifrån att hon var en from människa som ville veta var kyrkan låg. (W.C. på engelska lika med förkortning av Wood-Chappel, kyrka).

Han författade därför följande svar: Min nådiga, W.C. ifråga är beläget ca 10 km från den plats där Ni får hyra rum. Det ligger i en vacker skogstrakt och hålles öppet varje tisdag och fredag.

Detta kanske förefaller Eder olägligt om Ni planerat regelbundna dagliga besök. Det kommer utan tvivel att glädja Er att många medtar matsäck och tillbringar hela dagen där, för att njuta av den underbara utsikten. Vi rekommenderar Er därför att vare ute i god tid. Utrymmet räcker dock i allmänhet till, då det finns 80 sittplatser. Ibland får en del personer, främst männen, inta ståplats. Om vädret tillåter brukar man i så fall hålla till på ången utanför.

Klockan ringer 10 minuter innan W.C. öppnas.

Vi rekommenderar Er att komma på fredagar då vi har orgelackompanjemang. Akustiken är förträfflig, så även de svagaste ljud kan höras. På fredagarna brukar ofta office-rarna vid den närbelägna garnisonen infinna sig och på ett naturligt sätt delta i det allmänna nöjet.

Högaktningsfullt pastor W Creutz

PS Min hustru och jag har tyvärr inte haft tillfälle att besöka W.C. den senaste månaden, vilket vållat oss stor smärta. DS

VLT - 82

Verksamhetsberättelse för UFO SUNDSVALL 1981

Vid Årsskiftet 1980 1981 hade föreningen 85 betalande medlemmar + 1 hedersmedlem. Vid Årsskiftet 1981 - 1982 hade föreningen 63 medlemmar + en hedersmedlem.

Rapporter på många fenomen har inkommit. Ett 15-tal rapporter har förklarats med det samma som flygplan eller ljusstarka planeter. Endast 5 rapporter har undersökts, dokumenterats och 1 rapport kvarstår som ett UFO-fenomen. Föreningen har haft 16 droppinkvällar, 5 medlemsmöten och ett styrelsesammanträde. Det låga antalet möten beror på lokalbyte. På grund av rivning har föreningen varit utan lokal halva året. Medlemsmöten har därför hållits på Folkets Hus. Med medlemmars hjälp har vi fått tillgång till en ny lokal som på alla sätt är bättre än den gamla, fast den är inte vår egen.

Information om UFO har hållits i Ånga för ett fåtal personer som visade sitt intresse.

UFO RÅDEN har utkommit med 4 nr under året. Stora svårigheter med tryckningen uppstod då kommunen slutade hjälpa små föreningar och klubbar med deras medlemsblad. Motivationen var: för stora kostnader och att de konkurrerade med lokala tryckerier. Nu hjälper medlemmar till så vi får den tryckt på annat håll.

Nya böcker har donerats till vårt bibliotek.

En medlem har varit på repetitionsutbildning i Köping.

Den 24 oktober var UFO Sundsvall värdar för planeringskonferensen som hålls hos olika grupper varje gång.

Med på planeringen var 34 personer från när och fjärr.

Planeringskonferensen var en mycket positiv träff för oss i norra Sverige.

Föreningen har äntligen fått fram en egen dekal.

Årets sista träff firades med fika på nya lokalen.

Styrelsen har under året sett ut så här:

Ordförande	Loy Solli
Kassör	Christer Byström
Sekreterare	Lennart Viksten
Vice ordförande	Stanley Skoglund
Vice sekreterare	Carin Solli
Suppleanger	Bo Lennart Färnström
	Magnus Lundström
	Jan Svanström

UFO SUNDSVALLS styrelse ber att få tacka för förtroendet.

Sundsvall den 3 januari 1982

Protokoll fört vid UFO Sundsvalls Årsmöte den 25/3 1982

Lokal: Holmgatan 2

- § 1 Mötet öppnades
- § 2 Dagordningen upplästes och godkändes
- § 3 Till ordförande för mötet valdes Loy Solli och till sekreterare Elvy Peterson
- § 4 Till justeringsmän valdes Jan Svanström och Magnus Lundström
- § 5 Verksamhetsberättelsen föredrogs och godkändes
- § 6 Revisionsberättelsen föredrogs och godkändes. Styrelsen beviljades ansvarsfrihet för det gångna året.
- § 7 Styrelsen valdes enligt följande:
Ordförande Loy Solli och kassör Christer Byström omvaldes på 2 år. Kvarstår ytterligare ett år: Carin Solli, Stanley Skoglund och Lennart Viksten. Till suppleanter valdes: Eva Backlund, Stefan Näslund, Magnus Lundström och Jan Svanström. Revisorer: Lars Karlberg, Margareta Öhlin.
- § 8 Inga förslag eller framställningar från styrelsen förelåg.
- § 9 Beslutades om fortsatt medlemskap i UFO Sverige
- § 10 Beslutades om oförändrade medlemsavgifter (50 resp 25 kr)
- § 11 En motion om ändring av § 10 i stadgarna föranledde beslut om en total översyn av stadgarna.
- § 12 Mötet beslöt utse följande hedersmedlemmar: Tommy Jonsson, Loy Solli och Christer Byström, vilka bildade UFO Sundsvall.
- § 13 Mötet avslutades med auktion på saker som medlemmarna skänkt.

Vid protokollet

Elvy Peterson
Elvy Peterson

Justeras

Jan Svanström *Magnus Lundström*
Jan Svanström Magnus Lundström

Stockholms UFO-förening

§1 Årsmötets öppnande

Christer Nordin hälsade de närvarande välkomna och öppnade därmed mötet

§2 Fastställande av dagordning

Den föreslagna dagordningen upplästes och godkändes.

§3 Val av ordförande och sekreterare vid mötet

Till ordförande vid mötet valdes Christer Nordin.
Till sekreterare valdes Göran Norlén.

§4 Val av två justeringsmän

Till justeringsmän utsågs Lotta Spångberg och Lennart Löfgren.

§5 Styrelsens verksamhetsberättelse och kassarapport
Revisorernas berättelse

Verksamhetsberättelsen för 1981 och kassarapporten upplästes och granskades av mötet.
Revisorernas berättelse delades ut och lästes upp.

§6 Beslut om ansvarsfrihet för styrelsen

Mötet beslöt att ge den avgående styrelsen ansvarsfrihet för det gångna verksamhetsåret.

§7 Val av ordf 1982

Till ordförande valdes Göran Norlén (nyvald).

§8 Val av vice ordf., sekr., kassör och ledamot till styrelsen

Till vice ordförande valdes	Peter Andersson (omvald)
sekreterare	Eva Gustavsson (nyvald)
kassör	Christer Lindh (omvald)
ledamot av styr.	Heikki Virtanen (nyvald)

§9 Val av två suppleanter till styrelsen

Till suppleanter valdes	Sten Dramstad (omvald)
	Christer Nordin (nyvald)

§10 Val av två revisorer

Till revisorer valdes Pia Eweman och Folke Löfgren (omvalda)

§11 Val av två ledamöter till valberedningen

Till valberedning valdes Folke och Lennart Löfgren (omvalda)

§12 Val av ett ombud och suppleant till UFO-Sveriges riksstämma

Mötet beslöt att utse två suppleanter.
Till ombud valdes Göran Norlén
Till suppleanter valdes Peter Andersson och Christer Nordin

§13 Motioner och inlämnade skrivelser

Inga motioner förelåg.

Inlämnade skrivelser: kallelse och motioner rill riksstämman från UFO-Sveriges centralgrupp.

Mötet beslöt att diskutera och besluta i frågorna på nästa styrelsemöte och nästa medlemsmöte.

§14 Inlämnade förslag på stadgeändringar

Inga förslag på stadgeändringar.

§15 Beslut om medlemsavgiftens storlek

Mötet beslöt att höja medlemsavgiften för förvärvsarbetande (även deltidare) till 50 kr/år. Därmed blir även medlemsavgiften för ej förvärvsarbetande höjd till 25 kr/år. Avgiften höjs fr o m 1983.

§16 Övriga frågor

Radioverksamheten: Sten D vill ha kopior på ansökan till televerket samt kopia snarast på årsmötesprotokollet för att skicka dessa till televerket.

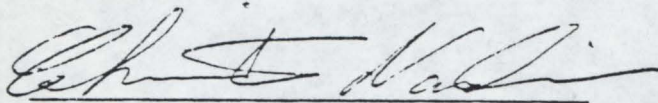
Lokalfrågan: mötet fastslog att detta är föreningens viktiga bit just nu. Man anser att verksamheten starkt lider av detta faktum att vi ej har tillgång till en egen lokal eller en lokal som delas mellan olika föreningar. Alla var eniga om ALLA bör lägga manken till för att lösa denna fråga så snabbt som möjligt. Folke L har varit i kontakt med förvaltaren till Reihold, Gustavsson (byggm.) och fått ett förslag på en källarlokal i Fruängen för 400 kr/mån. Mötet ansåg dock att läget ej var bra ur den synvinkeln att medlemmar norr om stan får mindremöjlighet till medlemsmöten så långt bort från sin ort. Dessutom har föreningen säkert svårt att ställa garantier för en hyra av denna storleksordning. Mötet fastslog att det idealiska vore att dela lokal med annan förening då mötesverksamheten i bästa fall med en egen lokal kommer att ligga på en gång i veckan. Förslag fanns på att höra med Evert Kring, Hälsans Hus på Södermalm.

§17 Avslutande av årsmötet

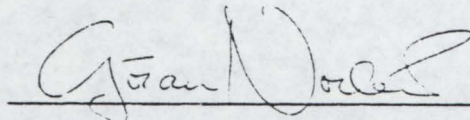
Ordförande tackade de närvarande och avslutade mötet

Antal närvarande medlemmar: 12

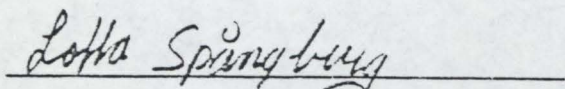
Justeras:

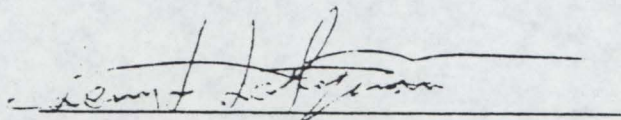
Christer Nordin, ordf

Göran Norlén, sekr

Lotta Spångberg, justerare

Lennart Löfgren, justerare

Rymdteleskopet färdigslipat

I 2 1/2 år har USA-företaget Perkin-Elmer arbetat på den spegel som är "hjärtat" i världens första rymdteleskop.

Nu har man börjat monteringen av teleskopet, som skall skjutas upp med rymdskytteln näån gång 1985. Spegeln mäter 96 tum (243,84 cm) och skyddas av submikroskopiska lager av aluminium - och magnesiumfluorid. Högglansen kan ingen klaga på - den här spegeln är slätare än en del på 120 miljoner.

När teleskopet väl kommit på plats i rymden, räknar astronomerna med att få se stjärnor och andra himlakroppar som man aldrig kan studera från jorden på grund av atmosfärskiktet.

T. F. A. 4 - 82

OBS ADRESS ÄNDRING

OBS

Stockholms UFO-förening har nytt tel. nr. Det nya numret är såsom följer....

0753- 85857

UFO-Sundsvall har bytt box-adress. Nytt nummer är:

UFO-Sundsvall Box 4049 850 04 Sundsvall

Apropå Mälarträffen.

Den utlovade Mälarträffen den 5 juni i Enköping, måste tyvärr inställas på grund av, att inte en enda anmälde sitt inresse för den, förutom styrelsen för Enköpings UFO-förening. Nu blev det ju ett konstigt agerande från UFO-Sverige, som just den dagen skulle plöcka tidningar och ha styrelsesammanträde. Inget ont i det, men hade det inte gått och löst på annat sätt?

Det var ju dock så att UFO-Sverige gärna såg, att vi även i år gjorde ett försök med Mälarträffen. I Intern UFO-information Nr:39 fanns en inbjudan, men skriftliga inbjudningar hade igod tid med program skickats till samtliga lokalgrupper, med ett senaste anmälningsdatum. Mälarträffen är och förblir begravnen.

Missnöjda arrangörer
Enköpings UFO-förening
A. Idebring

Loch-Nessodjuret och andra sjöodjur.

Loch Ness i Skottland har rykte om sig att hysa ett "monster" som har blivit sett, enligt vissa källor, redan på den yngre stenåldern. Ristningar från yngre stenåldern har påträffats i Balmacraan i närheten av Loch Ness. Experter tror att det möjligen kan röra sig om en stiliserad avbildning av odjuret.

Den första nedtecknade händelsen inträffade år 565 e.kr. då det irländska helgonet, den helige Columba, såg ett rytande odjur med öppet gap komma simmande mot en av sina lärjungar som var på väg (simmande) mot den andra stranden, för att hämta en båt åt sin mästare. Men Columba avvägrade faran genom korstecknet och orden: "Våga inte komma närmare, och rör inte heller den mannen, fort försvinn". Odjuret flydde, och har aldrig skadat någon sen dess. Denna händelse nedtecknades dock 100 år senare av ett annat helgon, den helige Adamnan, så att man bör ta det hela med en nypa salt, eftersom religiösa händelser ofta misstolkas och felöversätts.

Otalig observationer gjordes sen under den tid som leder fram till 1900-talet, men allmänheten var ganska kallsinnig till dessa rapporter. Men på försommaren 1933 började det lossna något i och med en artikel i tidningen Inverness Courier. Denna artikel var skriven av Alexander Campbell som skrev att ett jättelikt djur hade iakttagits i Loch Ness. Tidningsredaktionen svarade då på denna artikel som följer: Om djuret verkligen är så stort som ni beskriver, då måste det absolut vara ett odjur. På detta sätt kom det namnlösa djuret att hädanefter att heta Loch Ness-odjuret.

Sedan Inverness Courier hade publicerat artikeln, vilken inte fick något speciellt iögonfallande format eller placering, strömmade nya rapporter in under juni, juli och augusti. På hösten sände tidningarna The Scotsman och londontidningen Daily Mail medarbetare till Loch Ness för att utröna om historierna hade någon grund. Journalisterna Philip Stalker och Percy Cater levererade någorlunda likalydande rapporter och de föreföll båda att fullt och fast tro på djurets existens. Det hela slutade med att Daily Mail utrustade en expedition, men mer om den senare. Innan dess hade en amatörfotograf tagit en ganska bra bild av odjuret.

Söndagen den 12-11-1933 gick Hugh Gray, en man som i hela sitt liv hade bott i byn Foyers vid stranden av Loch Ness, ner mot sjön som han ofta brukade göra sedan han besökt kyrkan. Vattnet låg lugnt som en spegel och då han hade hunnit till den plats där Foyersfloden mynnar ut i Loch Ness såg han en skepnad av gigantiska dimensioner stiga upp ur vattnet inte långt ifrån stranden där han befann sig. Han fick snabbt fram den kamera, som han nästan alltid bar med sig, och fotograferade den sällsamma varelsen som nu visade sig en meter ovanför vattenytan. Han kunde inte se något huvud, och odjuret var synligt bara en kort stund innan det dök ned igen. När Daily Records journalist Baile MacKenzie fyra veckor senare interjuvade Gray förklarade denne: Jag kan inte säga något om djurets storlek, utom att det var mycket stort. Han kunde emellertid tillfoga att det var mörkgrått och att skinnet var glänsande och föreföll mycket glatt. Gray hävdar att han har sett Loch Nessodjuret vid inte mindre än sex olika tillfällen. Hans fotografi var det första som togs av monstret och är fortfarande en av de bäst detaljerade bilderna även om det inte kan mäta sig i tydlighet med ett som togs i april året därpå av en kirurg från London. Han var på en semesterresa och efter att ha kört hela natten så stannade han vid sju-tiden på morgonen vid vägkanten några hundra meter från stranden av Loch Ness. Han gick ur för att sträcka på benen, och då han hade hunnit en bit nerför sluttningen mot stranden och stod och tittade ut över sjön observerade han en våldsamt rörelse i vattenytan ca. två-trehundra meter ut. Sedan han hade iakttagit fenomenet några sekunder bröts vattenytan plötsligt och han såg ett märkligt huvud sticka upp. Han skyndade då tillbaka till bilen efter kameran och sprang sedan ner mot vattnet, till en punkt varifrån han skulle ha en god utsikt. Han hann ta fyra bilder innan fenomenet försvann, av dessa fyra bilder var två blanka, men på de andra två syntes mycket tydligt djurets huvud och hals - en bild visade djuret då det började dyka

På det stället där han observerade fenomenet löper vägen 60 meter över sjöns yta. Vägen var vid observationstillfället nybyggd, vilket kan ha haft ett visst samband med att så många iakttagelser inrapporterades vid den tiden. Explosioner var vanliga när vägarbetarna sprängde för vägen.

Kan oväsendet ha stört monstret och lockat upp det ur sjöns djup? Eller var det bara så att nya utsiktspunkter kom till när vägen öppnades, utsiktspunkter som för första gången på århundraden gjorde det möjligt för turister att se något som alltid hade levat i sjön?

Vad svaret än må vara, publicerades detta fotografi i Daily Mail och gav upphov till en diskussion som skulle rasa i flera år.

Skeptikerna hävdar att bilden visar antingen en härva av ruttnande växt-
delar, som förts upp till ytan av instängda gaser, eller också svans-
spetsen på en dykande utter som förstörats upp i efterhand.

De som verkligen tror på monstret påpekar å sin sida att bilden stämmer väl överens med de beskrivningar som har lämnats av många som påstår sig ha sett det, och att en framstående kirurg i varje fall knappast skulle ha riskerat sitt goda rykte för en bluff.

Det sista argumentet är kanske ett utslag av en ganska rörande tro på läkares trovärdighet. Men trots allt kvarstår faktum, att många av dem som är övertygade om att de har sett monstret tillhör grupper som i vanliga fall räknas som pålitliga vittnen: lärare, sjöofficerare, benediktinmunkar, en nobelpristagare, två stadsnotarier och många högt bildade och föga lättlurade skottar. Ingen av dem kan sägas vara av naturen benägen att göra sig till åtlöje eller söka publicitet för dess egen skull.

Överraskad skogsarbetare.

Medan naturvetare och zoologer gärna höll sig utanför diskussionen, fortsatte folk med djärvare inställning att söka efter mera bevismaterial. Ibland kom bevisen till dem som inte letade, t.ex. Lachlan Stuart, en skogsarbetare som bodde vid sjön.

Morgonen den 14 juli 1951 steg L. Stuart som vanligt upp klockan halv sju. Han kastade en blick ut genom fönstret och såg något som han först trodde var en snabbgående motorbåt, kryssande på vattnet från vänster till höger sida. Sedan han tittat närmare på fenomenet gick det upp för honom att det rörde sig fortare än någon båt och på det hela taget såg märkvärdigt ut. Han såg först en rund, hög puckel och bakom den ytterligare en puckel. Stuart ropade på sin kamrat Taylor Hay som också bodde i huset, tog sin enkla lilla kamera och sprang ner till sjön. Hay sprang också nerför sluttningen och då de hunnit ned till stranden tycktes djuret ha vänt, för det kom mycket närmare och stävade med jämn fart från höger till vänster, endast trettio meter från dem. Efter en kort stund ställde Stuart in sin kamera, såg tre pucklar i sökaren och knäppte. Djuret närmade sig nu en hög udde. Sedan männen nått stranden såg de hela tiden tre pucklar och framför dessa kunde de skymta en lång hals och ett huvud av ung. ett fårhuvuds storlek och form, men utan öron. Därefter ändrade djuret kurs och vände med ett ljudligt plaskande, för att sedan ta vägen ut mot mitten av sjön och dyka, ca. trehundra meter ut. Så blev vattenytan åter lugn och Stuart och hans vän stod kvar en stund men inget mer inträffade.

Sedan filmen framkallats visade sig bilderna stämma rätt bra med männens beskrivningar, varefter direktören för Glasgows naturhistoriska museum, mr C. E. Palmer, förklarade:

"Bortsett från större valar, delfiner och andra djur av samma släkt, känner man inte något brittiskt däggdjur som tillnärmelsevis är så stort som den gestalt som dessa foton visar. I sina åtbörder påminner gestalten emellertid inte på något sätt om de valarter man känner till. Det man ser på fotografierna kan kanhända vara tre enormt stora sälar som leker tillsammans eller jagar varandra, men detta förefaller inte särskilt troligt. En annan förklaring kan vara att det rör sig om ett djuphavsdjur som endast ytterst sällan kommer upp till vattenytan. Det är inte uteslutet att sådana djur isolerats i Loch Ness vid rörelser i jordskorpan för mycket länge sedan, och att deras ättlingar på ett eller annat förunderligt sätt harkunnat fortleva".

Storviltjägare på plats....

En av de historier som nådde den mest herostratiska berömmelsen härrörde från en erfaren storviltjägare, som utnyttjade ett par lediga veckor innan han drog iväg på en expedition till Östafrika. En medhjälpare var också med. Deras namn har ingen betydelse utan vi nöjer oss här med att röja att de tillsammans med en intet ont anande mr F.W. Memory representerande en större engelsk tidning anlände till Inverness i dec. 1933. Redan efter ett par dagars rekognoscering i motorbåt upptäckte de spår på stranden och enligt mr X:s rika afrikanska erfarenheter härstammade dessa från ett djur av flodhästfamiljen. Lokala skeptiker förklarade att spåren åstadkommits av vågornas skvalpande och pekade på att man kunde finna liknande spår hela vägen efter stranden. Då det emellertid var fråga om ett tidningsreportage kom dessa skeptikers röster överhuvudtaget inte till orda och morgonen därefter kunde man läsa följande jätterubrik: LOCH NESS-ODJURET FUNNET.- Fyra dagar senare hade man kommit så långt att storviltjägaren och hans vän upptäckte spår i sanden som otvivelaktigt orsakats av ett stort djur.

Enligt tidningsreferaten undersökte mr X & Co mycket noggrant dessa spår och de uttryckte som sin fasta övertygelse att efterforskandet snart skulle krönas med framgång. De avsåg att återvända till fyndplatsen nästa dag för att ta fotografier och gipsavtryck av spåren. Den 21 dec. kungjordes att "LOCH NESS-ODJURET ÄR ETT FAKTUM", och dagen efteråt berättades att man gjort gipsavgjutningar av äkta spår! På kvällen lät storviltjägaren sig interjuvas av BBC och förklarade då bl.a. "Jag sätter hela mitt goda namn och rykte på förklaringen att spåren är autentiska", så det var inte märkligt att odjuret nu blev en sensation som tidningarna världen runt med begeistring intresserade sig för.

Tio dagar senare exploderade bomben! Två kända zoologer, W.T. Calman och Martin Hinton - båda knutna till British Museum - offentliggjorde en förklaring om fenomenet, daterad den 3 januari 1934. Där heter det kort och gott att samtliga spår härstammade från den uppstoppade foten av en ung flodhäst!

Här kunde historien om Loch Ness-odjuret sluta som en skandal, såvida inte sir Edward Mountain hade visat sig på skådeplatsen i juli 1934 och sörjt för att ge historien ny vind i seglen. Sir Edward hade hyrt slottet Beaufort för sommaren, i det oskyldiga uppsåtet att ägna sig åt laxfiske i Loch Ness. Då han fick höra talas om all uppståndelse kring odjuret, vilket många av ortens egen befolkning påstod sig ha sett, beslöt han skaffa några erfarna och pålitliga män och organisera en grundlig utredning, som kanske till slut skulle kunna kasta ljus över mysteriet.

Sir Edward placerade tjugo man försedda med kameror och kikare under en månads tid på strategiska punkter runt sjön.

De första fjorton dagarna var sikten tämligen god och det togs 21 fotografier av odjuret. Av dessa var fem så skarpa att de framgångsrikt kunde kopieras. Vaktposterna, som höll utkik alla vardagar från klockan nio på förmiddagen till klockan sex på eftermiddagen, hade dessutom sett odjuret några gånger när omständigheterna inte tillät fotografering. De följande två veckorna var det dimmigt och disigt och inga fotografier togs. Sir Edward lät därför undersökningen pågå ytterligare en vecka och lät sedan två män stanna ~~resan~~ av sommaren, permanent stationerade på en plats där tidigare erfarenheter visat att odjuret kom till synes. Dessa två män var utrustade med filmkameror, försedda med de för dåtiden bästa teleobjektiven. De sov i tält och hade Loch Ness under uppsikt från gryning till kväll. Och slutligen lyckades det dem att få odjuret på en liten filmstump. Experter som sedan fick se filmen förklarade att måste vara en stor säl. Kommandörkapten R.T. Gould, som då nyligen utgivit boken "The Loch Ness Monster and Others", var också närvarande, han sa bl.a. "vissa vetenskapsmän i London synes vara av den uppfattningen, att folk norröver är lite halvgalna och inte kan se skillnaden på en säl och ett annat djur - detta trots att de flesta av dem har sett fler sälar på en enda månad än de flesta londonbor gör på hela sitt liv.

Det kanske mest sensationella vittnesmålet avgavs av en londonbo som med sin fru kom bilande långsamt längs vägen ovanför sjön. De såg monstret passera vägen ungefär tvåhundra meter framför dem på väg mot sjön. Djuret upptog hela vägbredden. Halsen var lång och vågformad, kroppen ca. halvan annan meter hög. När det försvann i sjön såg det ut som om en jätteorm ringlat fram. Man visade paret teckningar av dinosaurier och de pekade ut en Plesiosaurus och förklarade att djuret de sett komma från snårskogen över vägen mest liknade denna.

Plesiosaurus, svanödlan, var vanlig för 135 miljoner år sedan. Den blev omkring femton meter lång, hade en lång ormliknande hals och ett litet huvud. Den var en rovödlan, en skicklig simmare med sina fyra fenor och korta styrsvans. Kroppen var elefantlik. Men den torde ha dött ut för ca. 70 miljoner år sedan. Eller kanske har den inte gjort det? Man trodde att kvastfeningen (en fisk vars pariga fenor utgår från en fenbas "kvastskäft" och innehåller ben som motsvarar dem i fyrfotadjurens extremiteter) dog ut under kritperioden för femtio miljoner år sedan, tills man den 22 dec. 1938 fångade ett livs levande exemplar utanför Sydafrika. Man har hittills funnit ett tjugotal exemplar av denna urtidsfisk - levande.

Loch Ness har självklart lockat många forskare, men ingen har hittills vågat avge någon förklaring på fenomenet. Man har till och med använt TV-kameror som år 1958 sänktes ned i vattnet för att försöka avslöja hemligheten som gäckat så många. Under TV-programmet använde man sig av ekolod och stötte även på ett oförklarligt hinder under vattenytan på ungefär tre meters djup. Man kunde lokalisera en kropp som rörde sig och som så småningom dök för att försvinna på tjugo meters djup. Att följa djuret längre gick inte, sjön är på sina håll 236 meter djup.

År 1961 bildades Sällskapet för utforskandet av fenomenen i Loch Ness, av två biologer och parlamentsledamoten David James, som blev sällskapets organisatör. Han jämförde, kontrollerade och publicerade alla inrapporterade iakttagelser och enrollerade studenter och andra frivilliga för att benämna de 90-centimeters-kameror man satt upp på strategiska punkter längs den 38 km. långa sjön under sommarmånaderna.

Kamerorna var angangerade så att bilderna delvis skulle täcka varandra, och hela sjöns yta blev bevakad - så gott som hela tiden. Men det var svårt att dra några slutsatser av det material man fick fram. Detsamma gällde de brittiska och japanska TV-team som hoppades kunna registrera monstrets rörelser med hjälp av modernaste vetenskapliga utrustning som gick att få.

En sådan expedition år 1969 använde sig av Vickersfabrikernas stora dykarkloska "Pisces", som var utrustad med speciella undervattenskameror för att fotografera vid svagt ljus, intern TV och videobandspelare. Man försökte också med den amerikanska enmansubåten "Viperfish", och med ett lag ekolodexperter. Kameror på högt belägna punkter höll konstant uppsikt över vattenytan under dagen, och på natten använde man patrullbåtar utrustade med mörkerkameror.

I utrustningen ingick också ännu egendomligare ting t.ex. en "oljudsmaskin" som man lånat från den brittiska flottan - med den hoppades man kunna störa monstret. Dessutom sänkte man ett stinkande lockbete av lagom monstruöst format i sjön. Det vägde 25 kilo och bestod av torkat djurblod, ormhormon och andra gruvliga ingredienser som man hoppades skulle falla monstret i smaken. Men monstret förblev lika skyggt som någonsin. Varken kameror eller ljudutrustning registrerade något spår av det, och den expeditionens enda bidrag till kunskapen om monstret och hennes miljö kom från "Pisces". Vid en dykning fann Pisces en ofantligt stor undervattensgrotta. Var det monstrets håla? Kanke - men av odjuret självt fanns intet spår.

Olika teorier om vad som finns i Loch Ness.

Man talar huvudsakligen om fem olika teorier. Ett däggdjur t.ex. en långhalsad säl; en jättesalamander eller något annat amfibiedjur med lång stjärt. En fisk, eventuellt en jätteål. En mollusk i stil med en jättelik havssnigel. Eller en Plesiosaurus som vi tidigare sett.

Plesiosaurusen antas ha blivit instängd i det som blev Loch Ness vid slutet av den sista istiden för 10 000 - 15 000 år sedan. Man resonerar som så att när istäcket drog sig tillbaka, måste vattenståndet i havet på norra halvklotet ha stigit åtskilligt genom issmälningen. Många sänkor och dalar översvämmades och förvandlades till djupa vikar. Är det inte tänkbart, frågar sig teorins anhängare, att några plesiosaurier som höll till längst in i en vik sveptes med strömmen in i den nybildade sjön har levt där sedan dess.

Som vi ser saknas det inte teorier, lika olikartade som talrika. Man har även gissat på jätteuttrar och havererade tyska luftskepp från första världskriget. Alltsammans låter nästan lika otroligt, men lika envist fortsätter ryktena om Loch Ness-odjuret. De kommer knappast att tystna förrän det föreligger klara bevis för eller emot dess existens - och dit är det säkerligen långt ännu.

Andra sjöar med sjöodjur.

Vare sig Loch Ness-odjuret är en ål eller en snigel, en säl eller en plesiosaurie är den inte unik. Uppgifter om liknande varselser har kommit från andra sjöar i både Nordamerika och Europa.

En del av dem är lika skrämmande som det odjur den helige Columba mötte. En tidig skotsk historiker, Hector Boece, skrev 1527 om den varelse som dök upp ur sjön Gairloch i västra Skottland: En förskräcklig best stor som en varghund knäckte stora träd och dräpte tre män med tre slag av stjärten.

Ett monster, som i trakten kallas Mhorag, har enligt traditionen sitt tillhåll i Loch Morar. Beskrivningen av det skiftar: ungefär så stort som en indisk elefant; ungefär nio meter långt med fyra pucklar; ungefär sex meter långt med fyra ben och ett ormliknande huvud.

Också på Irland är sjöodjur ett accepterat inslag i faunan - och mytologin. Liknande vagt beskrivna djur har rapporterats från Island och British Columbia på andra sidan av Atlanten.

Det märkliga i det hela är att sjöodjuren tycks uppträda på i stort sett samma breddgrader runt jorden, det går ett monsterbälte runt jorden mellan 52 och 70:e breddgraden.

På Klippiga Bergens sluttningar mot Stilla Havet, ligger Lake Okanagan, en insjö som skapades då inlandsisen drog sig tillbaka. I den bor - påstås det en vattendemon som kallas Ogopogo. Indianerna, som offrade husdjur för att blidka den, kallade den Naitaka och efterlämnade primitiva ristningar av den på stenar. De visar ett långhalsat djur som är anmärkningsvärt likt beskrivningarna på Loch Ness-odjuret.

Sveriges eget sjömonster - Storsjöodjuret.

Redan 1635 gjordes anteckningar om Storsjöodjuret - kyrkoherde Mårten Pedersson, flitig sägenupptecknare, skrev följande: En gång visade sig uti Storsjön en ofantlig sjöorm, som gjorde folket stor skada och förskräckelse. Sedan alla medel fåfängt blivit försökta, efterskickades den namnkunnige Ketil Runske. Denne kom och uppreste en sten, varpå han inhög kraftiga runor, genom vilka ormen fångslades på sjöns botten. Där ligger den bunden så länge runstenen finns kvar, men stenen är ännu att se vid östra färjstället i Frösö socken, nära Storsjön, och kallas av de lärde Frösöstenen.

Doktor Peter Olsson, lektor vid Östersunds högre allmänna läroverk, tillhörde den skara som intresserade sig för hurvida Storsjöodjuret var myt eller verklighet. 1889 utgav han en 47-sidig skrift, "Storsjöodjuret, framställning af fakta och utredning", där han noggrant granskat de vittnesmål som under förra seklet lämnades av personer som påstod sig ha sett odjuret.

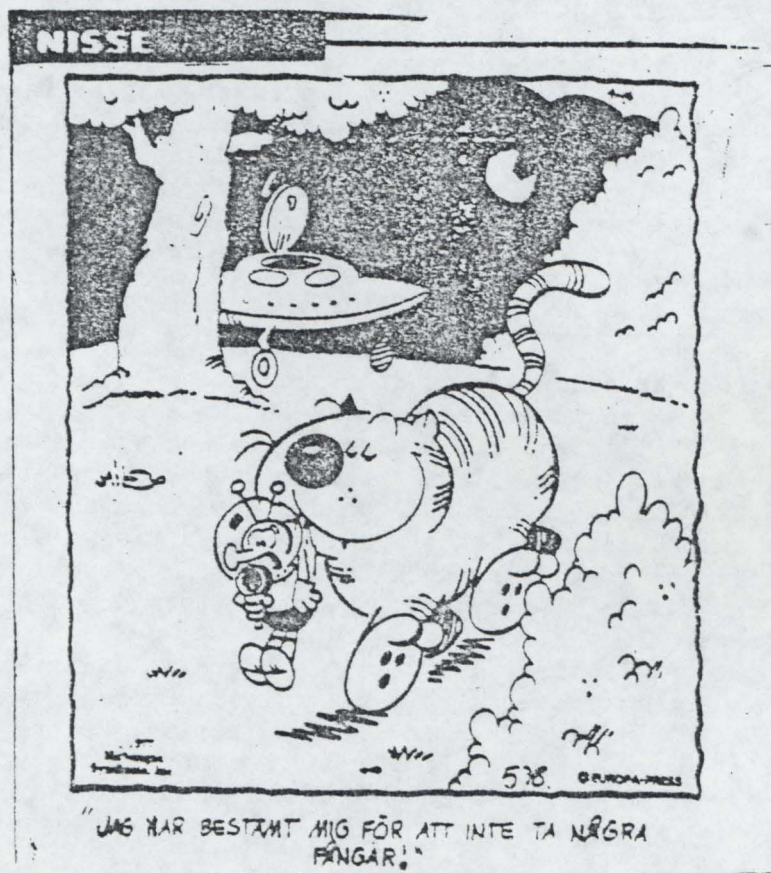
Det berättas om en bonde i Funäs i Myssjö som på 1820-talet skulle ha sett odjuret, vilket ansågs förebåda hårda tider. En målare skall också ha målat en tavla av "Storsjö-Leviathan", men om vad detta konstverk sedan rönt för öde finns inga bestämda uppgifter.

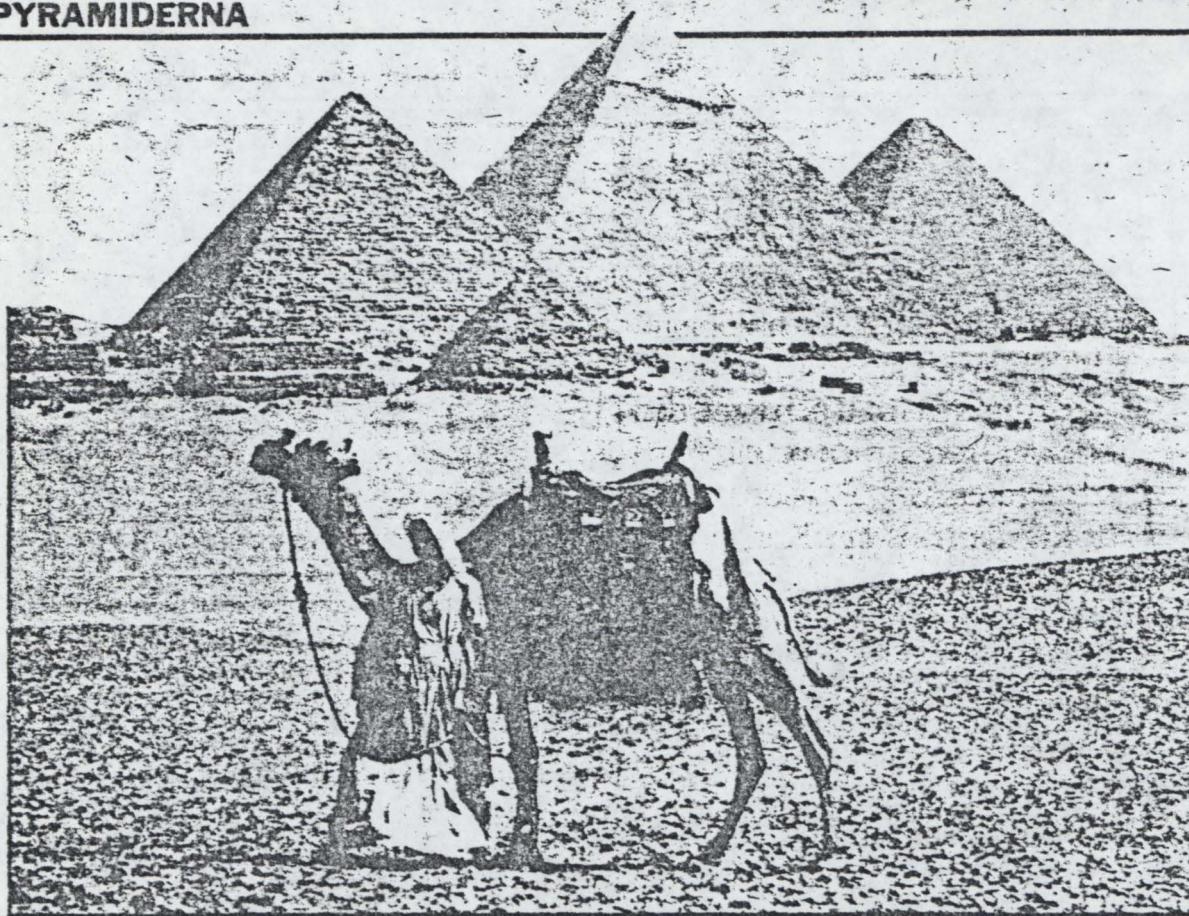
I Peter Olssons lilla skrift redogörs för den mängd vittnesmål som publicerats i bl.a. Jämtlandsposten. Oförvitliga män och kvinnor har under sanningsförsäkran, eller edförpliktelse som termen löd på den tiden, intygat att de iakttagit något mystiskt vidunder i Storsjön.

Peter Olsson gör på slutet en sammanfattning av alla de intygade skildringarna. Djurets längd har uppskattats till mellan tre och fjorton meter, dess bredd från en och en kvarts meter till två. Formen har förklarats vara det mesta från en upp- och nedvänd båt, en grov timmerstock, hoplänkade ankare, tunnor i rad, stora fåglar, till en lång sammanhängande båtköl. Huden har beskrivits som glatt, glänsande, blank och slemmigt fjällig. Färgen varierar, från grå till mörkbrunt, mörkgrönt, klart mellanröd och rödgrå. Odjuret betraktas också som "känsligt för vinden" och är därför mest synlig vid vackert väder, dessutom framhålles att det är nyfiket och följer efter båtar.

Källor: Ogden Ann/Övernaturligt - Williams 1973
La Cour Tage/Myter och Mysterier - Trevi 1973
Falk Bertil/Bortom vår verklighet - Lindqvist 1975
Otroligt men sant - Det Bästa 1976
Focus/Uppslagsverk

ME-HE/S.A.T.

• Ännu en teori om pyramidernas gåta: egyptierna bakade in de väldiga byggstenarna i trästycken som bildade ett klot – som kunde rulla uppför byggnadsställningarna.

De äldsta pyramiderna byggdes för mer än 4 000 år sen och det finns inga bevarade ritningar eller instruktioner som ger en antydning om HUR de gamla egyptierna bar sig åt för att bygga dem. En av stötestenarna - bokstavligt talat också - för pyramidforskarna är hur arbetarna bar sig åt för att sätta de väldiga stenblocken som pyramiderna byggdes av på plats.

Det troligaste är naturligtvis att man konstruerade sluttande träställningar som man släpade upp stenarna på, men moderna ingenjörer har alltid brytt sina hjärnor med att just detta släpande skulle krä-

Egyptierna rullade ihop pyramiderna

va en sån enorm insats av arbetskraft att infse ens de rikaste faraonerna skulle ha råd med det.

Nu har en ingenjör i Boston, USA, John Bush, kommit på att det kan ha varit enklare än vad man har trott.

Han hävdar att arbetarna helt enkelt rullade upp stenarna för träställningar-

na. Stenarna gavs cylinderform genom träblock som var plana på insidan och konvexa på utsidan. Monterade man åtta såna träblock på den kvadratiske stenen fick man hjulform på stenblocket och kunde sen med rep rätt enkelt rulla stenarna uppför träramperna.

Bushs idé är inte enbart en tankekonstruktion. Träblock av den typen har hittats i och vid pyramiderna, men ingen har tidigare förstått vad de användes till. Bush har naturligtvis också gjort ett praktiskt prov för att se om hans idé var hållbar eller inte. Han monterade åtta träblock på ett stenblock som vägde drygt två ton. Sen drog han och sju andra män upp stenen för en brant sluttade infart till ett stort garage. De avverkade tiometer på två minuter. Cheopspyramiden ska ha tagit 40 år att bygga - även om den här metoden praktiserades. Men det är en annan historia.

JÄTTEÖDLOR

Finns det en jättelik "kyrkogård" för dinosaurier i det som nu är Swanagebukten på Englands sydkust? Experterna på dessa jätteödlors liv (de dog ut för 65 miljoner år sen) blev mycket upphetsade när en byggare för en tid sedan schaktade undan jordlagar för att förbereda ett bygge i utkanten av badorten Swanage.

I den blottlagda kalkstenen fanns mängder av avtryck från dinosaurier, mest fotavtryck, men även större avtryck som visade

Sensationella fotspår

att dinosaurier hade ramlat omkull på stället.

Alla fotavtrycken ledde söderut mot Swanagebukten, vilket har fått vissa dinosaurieexperter att tro att dinosaurierna under miljoner år vandrat söderut i de här trakterna för att dö.

Att dinosaurier har hållit till i grevskapet Dorset där Swanage ligger har varit känt i hundratals år.

Genom århundradena har stenhuggare huggit ut

avtrycken av jättefötter i trakterna norr om Swanage. En del av dessa stenplattor med de märkliga avtrycken av jättefötter kan man se på trädgårdsgångar i hela Dorset. De förstena de avtrycken har också sålts till turister för så lite som 10 kronor stycket.

Det nya fyndet visar klart att dinosaurierna tycks ha befunnit sig på en vandring söderut till någon eller några platser som nu täcks av

vattnet i Engelska kanalen.

Arkeologer som studerat avtrycken anser att de flesta fotavtrycken visar att dinosaurierna rörde sig ovanligt långsamt. Somliga experter säger på allvar att dinosaurierna av någon anledning blivit sjuka och försvagade och att deras vandring gjordes i ett försök att komma ifrån något okänt hot. Eller mer poetiskt: de vandrade till en gemensam dinosauriekyrkogård för att dö.

AFTONBLADET 81 12 06

AFTONBLADET 81 10 11

Jättestjärnor ännu en gåta

Det finns en grupp stjärnor som kallas svala jättestjärnor. Denna grupp innehåller dessutom en gåtfull sort som brukar betecknas kolstjärnor.

Namnet har de fått därför att när astronomerna analyserar ljuset från dem tyder det på att deras yta är täckt med enkla kolföreningar.

Var de här stjärnorna hör hemma i stjärnornas utveckling (stjärnor föds, lever och dör nämligen, fast i ett mycket längre tidsperspektiv än människor) och vad de spelar för roll i uppbyggnaden av olika grundämnen i världsallettet vet man inte.

Fil mag Nils Olander har specialstuderat dessa stjärnor och i sin doktorsavhandling som läggs fram den här veckan i Uppsala framför han teorier kring dessa stjärnor och möjligheter till att göra fler undersökningar.

Det som avgör om en stjärnas spektrum ska se ut som en kolstjärna eller som en mer normal, så kallad syrestjärna, är förhållandet mellan mängderna syre och kol.

Om det i ytlagret finns mer kol än syre, ser stjärnan ut som en kolstjärna.

Flera teorier har utarbetats om kolstjärnorna men än så länge finns det ingen som fullt tillfredsställande förklarar kolstjärnornas egenskaper. Observationerna är svåra att tolka, bl a därför att man inte vet avståndet till stjärnorna och därför inte hur mycket ljuset från dem har hunnit försvagas innan det når jorden.

Lättare jämföra teorier

Genom att studera kolstjärnorna i en annan galax vars avstånd är förhållandevis välkänt är det lättare att jämföra teorier med observationer och i avhandlingen presenteras en katalog över kolstjärnor i Stora Magellanska Molnet, som är en

av vår Vintergatas granngalaxer.

Ljusstyrkemätningar stöder teorin om att kolstjärnefasen genomgås när stjärnan är ganska gammal.

Då kolstjärnefasen är en sen fas i stjärnutvecklingen där häftiga utkastningar av material från ytan ofta förekommer, kan en stor del av materien från stjärnans yta kanske spridas i rymden och senare vara med och bilda nya stjärnor.

Dessa skulle då bildas av materia som redan varit med om olika kärnprocesser och anrikats på tyngre grundämnen. Hela universum skulle genomgå en anrikningsprocess där kolstjärnorna är ett led. Kanske den här tidningen delvis består av atomer som kastats ut från tidigare och nu sedan mycket lång tid döda kolstjärnor.

Just den frågan blir svår att få svar på men för att lära mer är det av intresse att försöka analysera ljuset från kolstjärnorna och bestämma förekomsten av olika grundämnen i dess atmosfärer.

Känna till gastryck

För att göra sådana analyser måste man känna till gastryck och temperatur vid olika djup i stjärnatmosfären. Man kan naturligtvis inte mäta detta utan får i stället använda teoretiska modeller.

Nils Olander presenterar ett antal sådana modeller i sin avhandling samt undersöker hur pass osäkra modellerna är.

VETENSKAP Stora risker vända floder

• Det största och mest omdebatterade bevakningsprojektet någonsin ligger strax färdigt på sovjetiska ingenjörers ritbord:

Att vända floderna Ob och Jenisejs lopp, från norr till söder.

De tänkbara vinsterna är otroliga. De ekologiska riskerna lika stora.

Avsikten är att dämma upp dessa två av världens största floder och via en kanal leda en del av deras vatten från Ishavet, där det nu rinner ut, söderut till halvöknen i sovjetiska Centralasien.

Om projektet lyckas kommer det år 2010 att bevattna ett område mellan Aralsjön och Kaspiska havet som är dubbelt så stort som Storbritannien!

Det första steget är att bygga en damm vid floden Obs sammanflöde med Ir-tysj-floden strax öster om Ural-bergen.

Det uppdämda vattnet ska sedan via en kanal föras dryga 30 mil söderut till staden Tobolsk, där en reservoar för ut vattnet till den omgivande jordbruksbygden.

Projektets första fas be-

räknas inte vara klart förrän vid sekelskiftet. Men varningarna har redan kommit. Ekologer menar att ingreppet kan komma att sänka temperaturen ytterligare i de arktiska om-

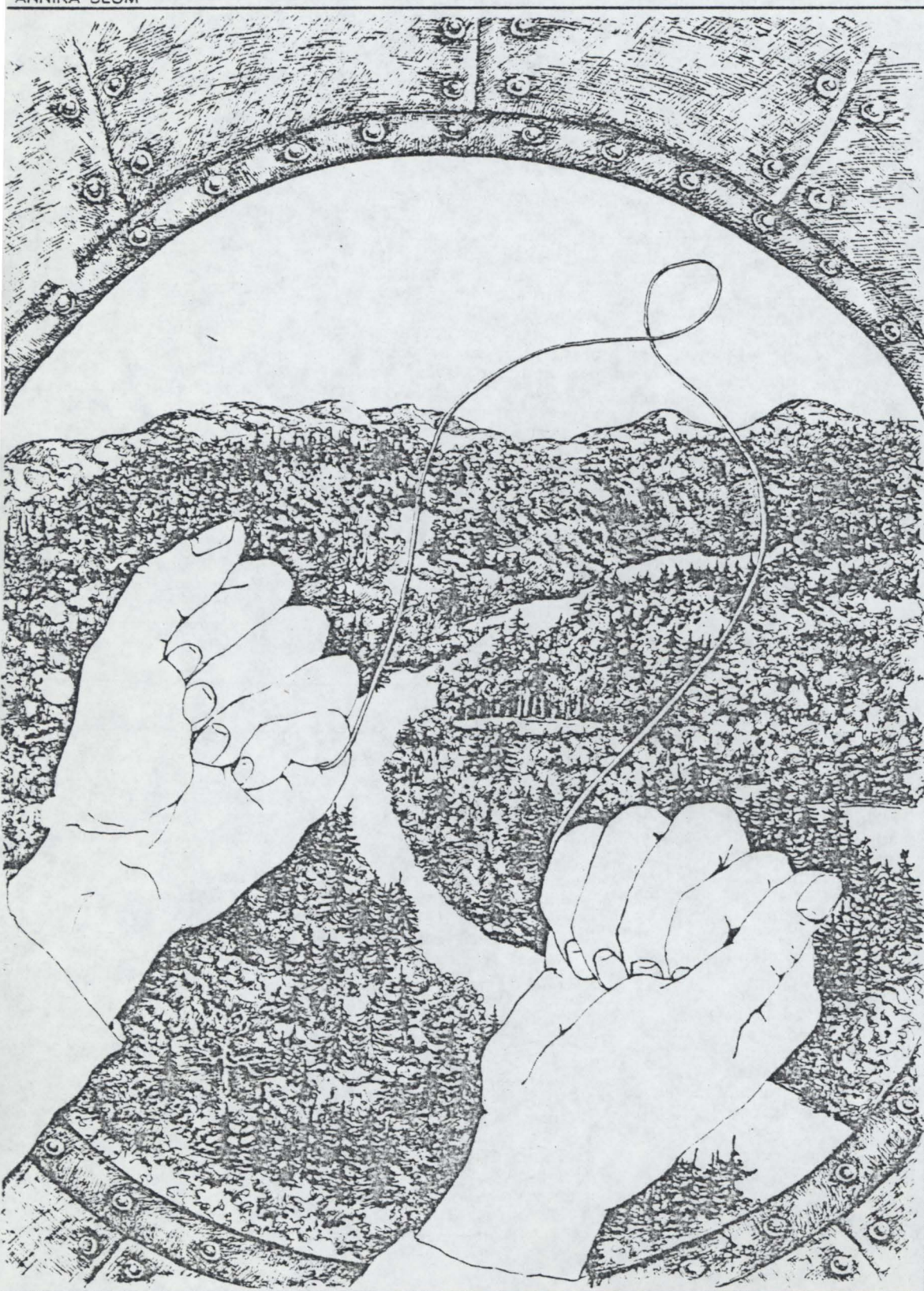
rådena och sätta igång en ny istid.

Andra fruktar att kärnladdningar kan komma till användning i vissa stadier av kanal- och tunnelbygget.

DEN GYLLENE GREN

har tusenåriga anor, men a

ANNIKA BLOM

Det blev en läcka på en vattenledning i Östra Göinge kommun i Skåne. Man lokaliserade den till en sträcka på 120 meter under en asfalterad väg.

Men var exakt skulle man börja gräva?

På vanligt sätt försökte man bestämma läget genom att ansluta ett avlyssningsinstrument till en ventilstång i närheten. Bruset var diffust och svårtolkat, eftersom ledningen tydligen låg omgiven av grundvatten.

Teckningen: I Sovjet används slagrutor av ståltråd med denna form vid mycket avancerade experiment från flygplan. På detta sätt försöker man utforska slagrutans hemlighet, samtidigt som man använder den för att finna malmkroppar djup nere i jorden.

"N" vänds än idag!

■ ■ ■ Skulle man tvingas gräva upp hela gatan?

Då bröt kommunalverkmästare Lennart Jönsson en gren av en sälgbuske, hyfsade den hjälpligt till en klyka, grep om de båda skänklarna och började gå slagrutegång längs gatan. På ett speciellt ställe pedade grenspetsen ner mot marken.

— Gräv här, sa han. Kommunalarbetarna ruskade på huvudet, men började ändå gräva där han hade pekat. De kom rätt på läckan!

En sorts trolleri

Det var inte första gången kommunalverkmästaren i Östra Göinge gått genvägen förbi modern teknik för att finna vatten.

— Slagruta, ja... det finns ju många som ser det som en sorts trolleri, säger han eftertänksamt. Jag menar att det är en del av verkligheten som inte vetenskapen har lyckats ringa in än. Att det fungerar är det ingen tvekan om.

Och så berättar han om hur det gick till när byn Axeltorp skulle få ny vattentäkt.

— En konsultfirma letade länge, för stora pengar. Till slut fann de vatten, två och en halv kilometer bort. Man borrade 120 meter ner, men fick ändå bara 20 kubikmeter per dygn. Med viss tvekan ansåg man att det räckte, och bad mej projektera vattenledningarna.

— Jag kände ingen entusiasm över uppdraget. En kväll när det klarnade upp efter ett dagsregn for jag dit upp, alldeles ensam. Jag bröt mej en slagruta och började gå över marken. Efter en stund fick jag ett kraftigt utslag i en liten dalgång närmare byn.

— Dagen efter tog jag dit en grävmaskin på eget initiativ. Fyra meter grävde vi, i vit fin kaolinlera. Men inget vatten kom. Jag började tro att jag hade misstagit mej. Då ryckte skopan undan en stor sten som låg i leran. Och det forsade fram vatten! Gropen fylldes på en kort stund.

Det blev en ny vattentäkt som låg närmare byn och på bara fyra meters djup. Den gav 32 kubikmeter per dygn, den är ännu i bruk och har aldrig sinat!

Lennart utvecklar sin konst litet närmare:

— Man måste lära sej var det lönar sej att leta. Man måste lära sej att tyda tecknen. Om "självätarberg" gränsar till "ranneberg" (berg med tydliga ränder!) är det ett bra ställe. Och mellan det gråa och det svarta i "ranneberget" finns det nästan alltid bra vatten. Därför ska man titta efter svarta suggor i skogen.

— Svarta suggor...?

— Ja, suggor är så'nä där stora lösa stenblock som ligger i skogen. Och svarta suggor berättar om att svartberg finns i närheten.

Lennart är självlärd geolog med sitt eget språk, men det är ingen tvekan om att han har stor erfarenhet. Numera är han tjänstledig från arbetet i kommunen, för att utveckla egna patenterade konstruktioner inom energiteknikens område. Hans tänkande är i högsta grad tidsenligt. Ändå tar han den urgamla, oförklarliga slagrutan till sin hjälp.

Stor framgång

I Skåne bor också Harry Hasslinger. Han har under många år med stor framgång bedrivit boskapsuppfödning på sin gård utanför Kristianstad. Också han är slagruteman, men han använder sin slagruta delvis på annat sätt än Lennart Jönsson. Hans slagruta ser också annorlunda ut: det är helt enkelt bara en bit styv ståltråd! Först demonstrerar han inne i sin villa var vattenådrorna går nere i jorden. Tråden svänger horisontellt hela tiden när han går fram. Men där det finns vatten vippar den istället upp och ner.

Dräktig ko

Vi beger oss till gården Odenslund, som Harry tidigare brukade. Nu är det en släkting

till honom som har den. Vant öppnar Harry dörren till ladugården och vi kliver in. Där står granna kor i långa rader. Harry tar fram sin ståltråd och håller den över korsryggen på den närmaste kon. Tråden börjar genast vipa upp och ned.

— Den kon är dräktig, säger Harry bestämt. Nu ska vi se vad för sorts kalv det blir...

Och så flyttar han tråden ner till sidan av kon. Spetsen rör sej i cirkel medsols.

— Det blir en kvigkalv! För en tjurkalv vippar spetsen upp och ned.

Vi går längs raderna och prövar alla korna. Över somliga svänger tråden horisontellt. De är inte dräktiga. Andra ger kraftiga vertikala vippningar.

— Är aldrig slagrutan tveksam eller visar fel?

— Nej, men man måste se upp med en sak... det är om korna står mitt över en vattenåder. Då kan slagrutan reagera på den istället, och resultaten kan misstolkas. Det måste man kontrollera innan man börjar undersöka kreaturen.

Jag förundras över vad jag

ser. Själv har jag försökt gå med slagruta. Men ingenting händer. Jag har inte den rätta kraften.

Den rätta tron, säger somliga.

Vettiga karlar

Hur kommenterar fackmän av olika slag sådana här experiment?

På VIAK ingenjörsbyrå i Malmö talar jag med Kaj Nilsson, som är chef för den avdelning som behandlar geologi och vattenfrågor.

— Slagrutegubbarna är vettiga karlar med stor praktisk erfarenhet, säger han. De ser medvetet eller omedvetet, var vatten finns, genom att ge ak på terrängförhållandena och vegetationen. När de närma sej ett sådant ställe ökar deras muskelspänning och den labila slagrutan böjer sej nedåt. Det är min teori.

Kaj Nilsson berättar om en undersökning som statsgeologen Gunnar Ekström gjorde Svalövstrakten på 1930-talet.

Idén om slagrutan

■ ■ ■ Idén om slagrutan som ger förmågan att upptäcka det fördolda har urgamla anor. Under forntiden förekom begreppet "den gyllene grenen". Med det avsågs förmodligen misteln — en parasitisk växt som ofta slår rot högt uppe i trädskronorna. Eftersom den är grön också om vintern trodde våra förfäder att den skapats av ett åsknedslag i trädet och att trädets kraft under den mörka årstiden fanns gömd i denna grönskande "gren".

Den som på rätt sätt kommit i besittning av "den gyllene grenen" behövde inte frukta något, varken dunkla makter eller själva döden.

Senare kom misteln att förväxlas med "flogrönnen", dvs en rönn som satts av fåglar och liksom en mistel börjat

växa i kronan på ett större träd. En flogrönn skulle skäras en midsommarnatt av en spritt naken människa. Först måste han gå nio gånger baklänges kring trädet. Ibland hände det då att en hop små pysslingar kom fram ur dunklet, klängde upp i trädet och skar flogrönnen åt den lycklige!

Ända fram till början av 1900-talet levde en del brukare kring skärandet av en slagruta. I Eva Wigströms skånska uppteckningar från 1908 påpekas t ex att en slagruta som togs för att visa vatten skulle vara gjord av pileträ.

"Den slagruta som äger förmåga att upptäcka gömda metaller, göres däremot av haselträd."

Han lät noga kartlägga en ruta på 100 x 100 meter med avseende på grundvattensförhållandena. Sedan inbjöd han Sveriges fem mest bekanta slagrutemän att vara med i experimentet. De accepterade.

Först fick de gå en och en med sin slagruta, och utslagen kartlades noga. Sedan fick de gå igen, med förbundna ögon. De tio kartorna studerades noga efteråt. Det visade sej att ingen av dem stämde med

Gunnar Ekströms vetenskapligt uppmätta. Och de stämde heller inte överens inbördes.

— Det tyder ju inte på någon större vederhäftighet, kommenterar Kaj Nilsson. Att slagrutan så ofta tycks visa rätt beror nog på att det finns vatten till husbehov i 95 av 100 slumpvis valda punkter.

Efter en liten stund tillägger han:

— Säker kan man förstås aldrig vara. Än finns det mycket kvar att upptäcka mellan himmel och jord. Vi tekniker

ska inte tro att vi vet allt och kan förklara allt.

Vad säger då en veterinär om Harry Hasslingers dräktighetsundersökningar med slagruta?

Jan Hallander i Arkelstorp norr om Kristianstad bekräftar att metoden är användbar:

— Jag har flera gånger sett Harry Hasslinger gå runt med slagrutan bland korna och jag har roat mej med att kontrollera med hjälp av de etablerade metoderna. Och faktum är, att det har stämt i nästan vartenda fall! De få gånger slagrutan har visat fel har kon istället haft en inflammation i livmodern. Det kan ju vara intressant att konstatera i sammanhanget.

— Och du själv...?

— Jodå, jag har själv provat det. Och det fungerar för mej också. Tråden svänger verkligen olika. Men jag kan på inget sätt förklara det. Bara konstatera att det är så!

Detta är en gammal bondeskunkskap som håller på att försvinna.

Viss grundforskning

I Sverige är ingen av de etablerade institutionerna sysselsatt med att forska om den fysikaliska bakgrunden till slagrutefenomenet. Det ideella "Institutet för Ekologisk Teknik" i Umeå förbereder en viss grundforskning på området. Däremot har slagrutan upplevt något av en renässans i USA och ännu mer i Sovjetunionen.

Där tycks vetenskapsmännen för länge sedan ha övergivit alla tvivel på att slagrutor verkligen ger utslag i vissa situationer. Nu inriktar man sej på att försöka finna vilka lagar de sällsamma krafterna följer.

Man har kommit underfund

med, att slagrutans verkan blir starkare ju längre norrut man befinner sej. Vinter och närförstärker, sommar och närförsvagar. Enligt de ryska experimenten har 20 procent av alla män och 40 procent av alla kvinnor förmågan att gå med slagruta. Känsligheten varierar. De skickligaste kunde finna malmådror på 17 meter djup!

Man har också gjort experiment att flyga över terrängen med slagruta i kabinen. Vid passage över stora floder visade det sej då att den reagerade över båda stränderna, men inte över den strömmande vattenmassan. Det tycks vara vattnets rörelse mot jordpartiklar som framkallar kraften.

Solens läge på himlen visade sej också ha en viss betydelse. Magneter visade sej däremot kunna störa utslaget. Och de "operatörerna" tog på sej läderhandskar försvann utslaget totalt!

De gjorde även experiment med en vanlig EKG-apparat, och kunde konstatera, att hjärtsverksamhet och blodtryck förändrades när människor passerade över kraftiga slagrutetoner.

Många andra försök har gjorts, och åtskilliga lär pågå med stora grupper av geologer, geofysiker och fysiologer engagerade.

Mysteriet finns mitt ibland oss — mitt i ett samhälle helt präglad av avancerad teknik. Tusentals av er som läser detta har egna erfarenheter på området. Ändå kan vetenskapen inte förklara det. Som sagt finns mycket mellan himmel och jord...

Text o foto: JAN DANIELSSON

METALLARB - 82

Lennart Jönsson går längs en stig i skogen med sin slagruta. På vissa ställen böjer sej kvisten kraftigt ner mot jorden. "Där går vattenådror nere i marken" säger Lennart bestämt.

Med sin ståltrådsslagruta provar Harry Hasslinger över korskrygg om hon är dräktig eller ej. Om tråden vippar upp och ner...

... flyttar han tråden till kons buksida för att se efter vilken kön kalven får. Rör sej tråden i en medsols cirkel blir det en kvigkalv, rör den sej upp och ner blir det en liten tjur.

Värme- yoga spar energi

STOCKHOLM (TT) - Värmeyoga är energisnålt och billigt sätt att torka tvätt med. Sex amerikanska forskare har vetenskapligt bevisat att transcendent meditation höjer temperaturen i fingrar och tår med ca åtta grader.

Det är känt sedan länge att en yogi kan ändra kroppstemperaturen under meditation. Hur detta går till har vetenskapligt förklarats i dagarna av sex amerikanska forskare under ledning av Herbert Benson vid Harvard medicinska högskola.

☐ Tvättorkar

Redan 1932 rapporterade A. David Neel från USA om att tibetanska munkar fungerade som tvättorkar. En grupp munkar började på morgonen med att vira in kroppen med lakan dopade i iskallt vatten. Vart efter som de torkade på kroppen under meditationen påsattes nya våta lakan. Tibetansk mästare i lakanstorkning blev den munk som på en dag klarade att driva isvatten ur flest lakan.

Munkarnas religiösa överhuvud Dalai Lama gav tillstånd till de vetenskapliga försöken.

SPÖKVAGNEN GÖR HÄSTARNA VILDA

I en skum ladugårdsvrå i Aneby i Småland står en gammal fjädervagn. Den är elegant och mycket inbjudande - men ingen vågar åka i den. För den är en spökvagn! Hästarna blir aldeles vilda framför den. De stegrar sig, gnäggjar och skenar. Efter mörkrets inbrott är det helt omöjligt för ägaren Ragnar Fasth att spanna en häst framför vagnen.

- Ingen av mina hästar har hämtat sig riktigt efter turema med spökvagnen. De har förblivit rädda och oroliga. Ett par har dessutom blivit halta och fått andra kroppsliga men. Men själv har jag kommit undan med blotta förskräckelsen, säger Ragnar.

Småbrukare Ragnar Fasth är en ansedd och anlitad person i Aneby med flera kommunala uppdrag. Han är en man med fast förankring i verkligheten och båda fötterna på jorden. Han har vägrat tro att någon övernaturlig makt härskar över vagnen, men efter alla oförklarliga händelser som inträffat är han nu övertygad om att så är fallet.

- Min far köpte vagnen av en smed i början av 20-talet. Smeden hade i sin tur köpt vagnen från en herrgård. Många fina personer hade suttit i den. "Var beredd på att vagnen kommer att spöka för er", hade smeden sagt vid köptillfället.

ALLERS NO.22-81

Benson och medarbetare ville undersöka detta fenomen. I februari reste de till den indiska orten Upper Dharamsala med åtskilliga kilo vetenskaplig utrustning för att elektroniskt studera mediterande tibetanska munkar. Dessa lever i exil i Indien. De västerländska vetenskapsmännen fick tillstånd till försöken från munkarnas religiösa överhuvud Dalai Lama.

☐ Julgranar

De tre munkarna G.J. Ven, J.T. Ven och L.T. Ven som alla är i 50-årsåldern utrustades med termoelement (elektriska termometrar). Sladdar fästes med tejp på fingrar, tår, armar, navel, bröstvårtor, rygg och inne i stjärten.

Munkarna, utklädda till elektroniska julgranar, började sedan praktisera en värmeyoga, på tibetanska kallad "g Tum-Mo".

Värmeyogan utfördes på 2 000 meters höjd på Himalayas sluttningar.

Alla mätresultat registrerades i dator. Resultatet blev att alla munkarna höjde temperaturen i fingrarnas och tårnas nagelband med över sju grader.

☐ 8,3 grader

Värsta värmeelementet blev L.T. Ven med en ökad värme i vänstra fotens stortås nagelband med 8,3 grader jämfört med innan han började med g Tum-Mo yoga.

Temperaturen i ändtarmen ökade inte. Hjärta och puls var i stort oförändrade.

Rapporten om de levande värmeelementen eller torkställena har publicerats i tidskriften Nature.

VLT 26-1-

82

OPERATION SPARAD SLANT

ETT VARMT TACK TILL DESSA BIDRAGSGIVARE

Vivan Pettersson	Finnerödja	Lott 130 - 149
Sture Blomén	Gävle	Lott 150 - 159
Chr. Dybedahl	Mölndal	Lott 160 - 161
Gunnar Thorén	Kiruna	Lott 162
Ella Eriksson	Upsala	Lott 163 - 164
Gunnar Thorén	Kiruna	Lott 165
Sture Blomén	Gävle	Lott 166 - 175
Ulf Ekstedt	Eskilstuna	Lott 176 - 177
Ella Eriksson	Upsala	Lott 178 - 179
Göran Norlén	Norsborg	Lott 180 - 181
Gunnar Thorén	Kiruna	Lott 182 - 183
Sture Blomén	Gävle	Lott 184 - 193
Gunnar Thorén	Kiruna	Lott 194
Tommy Salomonsson	Rydaholm	Lott 195 - 198
Barbro Magnusson	Oxelösund	Lott 199 - 208
Gunnar Thorén	Kiruna	Lott 209
Ulf Ekstedt	Eskilstuna	Lott 210 - 211
Sture Blomén	Gävle	Lott 212 - 221
Rolf Ohlson	Sollentuna	Lott 222 - 241
Universal life church	Strängnäs	Lott 242 - 243
Ester Johansson	Lidingö	Lott 244 - 248
Tommy Salomonsson	Rydaholm	Lott 249 - 253

Lista nummer 2.

Bidragen inkomna från 11/3 1982 t.o.m. 16/6 1982

Föregående lista i nr. 39 av denna tidning.

Dragning den 29 Augusti 1982.

Postgironummret till UFO-SVERIGES STÖDFOND är....

23 90 52-4

Anne-Marie